

Steaua Albastră

Viorel Darie

Seara, târziu, când păsările jucăușe ațipeau în culcușul lor, când greierii începeau să țârâie de zor și când broaștele din pârâu se întreceau în a scoate fel și fel de sunete - și mai ales Oak-Oak! Oak-Oak! - o fetiță frumoasă, Corina, ieșea în fața casei de la țară a bunicilor ei și se uita cu nostalgie spre bolta cerului, admirând fascinanta cupolă plină de constelații. Iar printre atâtea mii și mii de stele, mai mari sau mai mici, mai albe sau mai galbene, una singură era albastră, cea mai strălucitoare, cea mai frumoasă de pe cer.

Tot privind-o astfel, seară de seară, Corina o îndrăgi și ar fi vrut tare mult s-o atingă cu mâna și să se joace cu ea.

Pisoiul ei favorit, văzând că ea întârzie mai mult ca de obicei pe afară, se strecură ușor din casă și se porni s-o caute. O găsi, se apropie torcând și începu să se joace pe lângă ea, mângâindu-i picioarele cu blănița lui albă și pufoasă, zburdalnic și bine dispus. O văzu pe Corina îngândurată și-i zise:

- Fetiță frumoasă, de ce ești tristă?... De ce te uiți așa de mult spre cer?

Corina își luă în brațe pisoiul ei pufoș, îl mângâie și-i răspunse:

- PISOIULE DRAG, VEZI TU Acolo, pe cer, steaua aceea frumoasă, mare și albastră? Așa de mult aș dori să o pot atinge, să o am în mâini și să mă joc cu ea! Ai putea tu, oare, pisoiule, să te duci să mi-o aduci?

- Desigur, cum să nu! Așteaptă numai un pic!...

Plecă pisiul tiptil de lângă ea și se opri lângă un stâlp înalt, urcă pe el până sus, în vârful lui. De acolo se uită cu sfială în jur, privi cu ochii săi lucioși către cer, apoi începu să coboare de îndată.

- Fetiță frumoasă, îmi pare rău, nu pot urca mai sus de atât, și mai e mult până la steaua cea frumoasă!...

- Nu-i nimic, pisiul meu! Îți mulțumesc, totuși, că ai încercat!...

În seara următoare, fetița continuă să privească cu aceeași nostalgie bolta cerească, pe care scânteia din nou steaua albastră. În acest timp un porumbel, trezit nu se știe cum din somn, zbură pe deasupra casei și se așează în vârful unui pom din grădină. Văzând-o pe fetiță așa de îngândurată, veni și se așează pe o creangă mai aproape de ea.

Corina, descoperind porumbelul, cel cu aripile albe fâlfâind în noapte, se bucură nespuse de mult și-i zise :

- Porumbelule drag, alb și frumos! Vezi, tu, steaua cea albastră, pe cer? Tare fericită aș fi de-ar putea cineva să mi-o aducă, să mă joc cu ea!...

Porumbelul, auzindu-i dorința, își ridică aripile imediat, zbură ușor pe deasupra fetiței în semn că înțeleșese misiunea, apoi se ridică în sus, tot mai în sus. Zbură, rotindu-se în văzduh, micșorându-se ca un fulg, apoi ca un punct alb și, în cele din urmă, dispăru de tot pe înaltul cerului.

Trecuse mult timp de când plecă porumbelul, iar Corina îl mai aștepta încă, cu înfrigurare și nerăbdătoare. Porumbelul, după un zbor îndelungat, începu să simtă că nu mai are putere în aripi. Aerul, acolo sus, era rece, iar aripile îi înghețau. Ca să ajungă la steaua albastră nu ar fi putut. Așa că, hotărât să se întoarcă. Apăru iar pe cer, mai

întâi ca un punct, apoi din ce în ce mai mare, până coborî și se așează pe aceeași creangă de mai înainte.

Văzându-l, Corina înțelesese deja că nici el nu reușise să ajungă la steaua ei albastră. Dar rosti, totuși, vorbe de mângâiere către el:

- Nu fii dezamăgit, porumbel frumos! Îți sunt foarte recunoscătoare că ai vrut să mă ajuți!

Corina, însă, nu renunță să tânjească mai departe după minunata ei stea albastră de pe cer. Văzând-o astfel, într-o seară un băiețel din vecini care nu avea somn la ora aceea și stătea pe pragul casei sale, se înfățișă la gardul bunicilor Corinei și, văzînd-o îngândurată, i se adresă:

- Ce faci, Corina?

- Ce-ți pasă? Mă uit la cer... Tu de ce nu dormi la ora asta?

- Dar ce găsești așa de interesant la cer? Întrebă din nou băiatul.

- Cum? Chiar nu vezi?... Steaua aceea albastră și frumoasă!... Ce mult mi-aș dori să o pot atinge, să o am în palme și să mă joc cu ea!...

- Mda! E ceva!... Asta mai zic și eu dorință! Dar, ia stai un pic...

Și băiatul vecinilor dispăru de la gard, dintr-odată, în mod misterios.

A doua, a treia și în următoarele câteva zile băiatul s-a închis în atelierul tatălui său și s-a pus pe treabă. Muncea cu sârg, îi trecuse prin cap să facă o mică navă cosmică, cu care avea de gând să plece în Cosmos până la steaua cea albastră. Și cum era priceput, nu trecu nici o săptămână și nava sa era gata de zbor.

Așa se face că, într-o seară, Corina auzi în grădina vecinilor pornind către cer un motorăș curios, apoi văzu o navă nu prea mare, cu aripi, care se ridică în sus pe

deasupra livezii și urcă grăbită peste pomi și peste casele oamenilor, până dispăru în văzduh, apoi în înaltul cerului.

Trecuse o săptămână, poate mai mult, de când băiatul plecase în Cosmos cu nava sa și nu se mai auzi nimic de el. Până într-o zi însă, când în ogradă ateriză o navă din care coborî eroul nostru, puțin palid, dar vesel și radios, ținând în mâini un obiect albastru, strălucitor și mare cât o minge! Toți copiii din împrejurimi s-au bucurat nespuse de mult și au fost fericiți să se poată juca cu mingea aceea albastră și strălucitoare.

Într-o seară însă, Corina, privind iarăși spre cer, a observat steaua ei albastră, neclintită de la locul ei, și i-a zis băiatului:

- Tu mi-ai adus mingea asta albastră, de lumină, spunându-mi că mi-ai adus steaua mea de pe cer... Totuși, de ce steaua albastră mai este încă la locul ei?

- Îți spun de ce: când am pornit spre ea, era mică, mică, cât un vârful de ac. Apoi, pe măsură ce mă apropiam de ea, steaua a început să crească din ce în ce mai mult, cât o minge, apoi cât un munte, cât Pământul! Și încă tot mai creștea. După aceea a început să frigă, ca un foc puternic, de nu mă mai puteam apropia mai mult... Dându-mi seama că tu n-ai s-o poți ține în palme ca să te joci cu ea, am renunțat la această idee și m-am reîntors pe Pământ. De aici ți-am cumpărat însă ceva asemănător, dar util: mingea aceea albastră și frumoasă cu care poți să te joci cât vrei...

Corina îi zâmbi recunoscătoare:

- Abia acum înțeleg totul! Îți mulțumesc din inimă pentru devotamentul tău! Îți mulțumesc nespuse de mult și pentru frumosul dar pe care mi l-ai făcut!...